

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Norden [2]

Citation: Ploug, Carl: "Norden [2]", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 157. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-plough01-shoot-workid70261.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

# Norden.

## 1.

Hvor de hvide Bræer skinne  
Fra de mørke Fjeldes Tinde;  
Hvor de stride  
Elve skride  
Gjennem Dalens magre Jord;  
Hvor de høje Graner suse,  
Og i lave Bjælkehuse  
Stærke, trygge  
Bønder bygge -  
Er det skjønnne, stolte Nord.

Hvor de blanke Bølger blaane,  
Hvor de grønne Bakker skraane,  
Og de bløde  
Enge føde  
158 Modig Ganger, rigen Hjord;  
Hvor de gyldne Agre svømme,  
Og om Bøgeskovens Drømme  
Nattergale  
Føre Tale -  
Er det samme skjønnnc Nord.

Hvor det var en Leg at stride,  
Hvor det var en Spøg at lide;  
Hvor den kjække  
Vikingsnekke  
Skar i Havet røde Spor;  
Hvor de dybe Draper runged  
Og af Folket, tusindtuget,  
Baarne siden,  
Trodsed Tiden -  
Var det gamle, store Nord.

Hvor, af A anden overvunden,  
Seklers Tvedragt er udrunden;  
Hvor de Stemmer,  
Hjertet gjemmer,  
Mødes i et mægtigt Kor;  
Der, hvor Mindets Nordlys blinker,  
159 Og til Idræt Slægten vinker  
Haabets fjerne  
Morgenstjerne -  
Er det unge, frie Nord.

## 2.

Studenten sad engang forstemt  
I Vinternat,

I fremmed Kløgt han tro'de gjemt  
Al Livets Skat;  
Da lød en hjemlig Harpeklang  
Omkring hans Vraa,  
Da følte han en mægtig Trang  
I Hjertet slaa;  
Og Norden gik op for hans Tanke.

Thi Mindets Stjernehimmel svam  
Paa Tonens Hav,  
Og Haabets gyldne Straalekam  
Steg op deraf,  
Og Fremtid sank til Fortids Barm  
I Nuets Leg;  
Da svulmed Styrken i hans Arm,  
Og Modet steg;  
Thi Fremtiden ejed hans Tanke.  
160 Studenten slog sin Vimpel ud  
Til Vikingtog;  
Med Vaarens Luft som Vaarens Bud  
Han kjæk uddrog,  
Og Upsal, Kjøbenhavn og Lund  
Har hørt hans Pagt,  
Og Livsens-Ordet i hans Mund  
Har viist sin Magt;  
Thi Norden blev Folkenes Tanke.

Studenten sjunger nu hver Dag  
Sit glade Haab;  
Det flammer højt i Brødres Lag  
Ved Druens Daab;  
Men engang vorder han til Mand,  
Hans Sang til Daad,  
Og aldrig, aldrig svigter han,  
Før han har naa't,  
At Norden er mer end en Tanke!

161

### 3.

Ungdommens Drøm,  
Smilende Barn med den klingende Lyre!  
Naar skal du Treforken gribe, og styre  
Tidernes Strøm?

Ungdommens Haab,  
Blinkende Fakkelt i Nætterne lange!  
Naar skal Du Baunerne tænde og fange  
Gjerningens Daab?

Timerne randt:  
Blegere zittred den ledende Stjerne;  
Svinder den ej i det taagede Fjerne?  
Viste den sandt ?

Timerne gaa:  
Der, hvor de trængtes, de jublende Skarer,  
Lege nu Sorgløse, springe nu Harer;  
Vi er kun faa.

Dog skal den gro,  
Spiren, der spæd pipper frem over Jorde;  
Ungdommens Haab skal forklares og vorde  
Mændenes Tro.

162

Dog skal den staa,  
Tanken, som Saga har baaret og ammet.  
Tanken, som Æt efter Æt har anammet,  
Kan ej forgaa.

Evig og sand,  
Virker den dybt, naar den oventil sover,  
Lyser blandt famlende Slægter den over  
Fædrenes Land.

#### 4.

Ungdomsmodet slaar med sine Vinger,  
Hele Verden for vor Fod er lagt,  
Fremtids Drapa i vor Tanke klinger,  
Aanden ser sin Gjerning alt fuldbragt;  
Søde Kys af varme Purpurlæber  
Og af Glædens Nektar fulde Drag  
Lønner er, der vinker Hver, som stræber  
Kjækt og ærlig for den gode Sag.

Ak men, Brødre! Livets Jammer stækker  
Alt for hastig Tankens raske Fart,  
Og en klam Filistertaage lægger  
Sig om Øjet, der har skuet klart:  
163 Lønner tidt er plumret, før den smagt er,  
Maalet var Dig nært - forbi det fo'r;  
Sandhed syntes størst af Verdens Magter,  
Men dens Daarskab er dog nok saa stor.

Dog, det ilde sømmer yske Svende,  
Fejgt at skælte for vort svare Kald,  
Eller Ryg i Livets Kamp at vende  
Der, hvor Aandens Styrke prøves skal.  
Haabets Fugl, vor Ungdoms milde Sanger,  
Flyver med til Mændenes Bedrift,  
Og paa Nattens dunkle Hvælving pranger  
Store Minders lyse Sejersskrift.  
Til vi love da i Lagets Gammen:  
Nordens Held og Hæder, Magt og Pris  
Maalet er, hvortil vi stræbe sammen,  
Hver i Sit, paa ærlig nordisk Vis!  
Frihedstempleet rejst med høje Buer!  
Rets og Sandheds stærke Værn derom!  
Og derinde kydske Altarluer  
Straalende fra Skjønheds Helligdom!

164

#### 5.

Henover Tidens Hav der gaar  
En Dønning død:  
Ved Styret Vold og Vilkaar staar,  
Af Graven jordet Fordom gaar,  
Og Sandhed lider slette Kaar  
Og Frihed Nød;  
Det er, som Folkets Haab var tabt,  
Og Troen paa dets egen Kraft  
Var død.

Men atter kule vil en Storm  
Fra Sønden op:  
Da styrter hver en snørklet Form,  
Da brister hver en skimlet Norm,  
Da ryster Dybets Midgaardsorm  
Sin tunge Krop;  
Da galder Hævnens Hane rød;  
Den vilde Kraft, som tro'des død.  
Staar op.

Skal Nordens Odclsgaard den Dag  
Staa tryg og fast,  
Naar skøre Kroner gaa i Kvag,  
Og Riger drive om som Vrag,  
165 Naar Liv og Død for Folkeslag  
Er Tærningkast?  
Skal Nordens frie Folkeaand  
Da frejdig trodse fremmed Baand  
Og Bast?

Det love Nordens unge Mænd  
Med Haand og Mund;  
Naar Fare truer det igjen,  
Da skal vi møde, Ven med Ven,  
Og give Hu og Gjerning hen  
Af Hjertens Grund!  
Og hvad der nu er svagt og delt,  
Det skal vel stande stærkt og helt  
Den Stund!